

Pärlorna

Pärlorna.

-Svin bryr sig föga om pärlor...

Rösten kom från en plats någonstans bakom mig. Jag satt och smuttade på innehållet i en ljusblå mugg av plast. Det var te i den och mina fingrar slöt sig allt fastare kring muggens clipslika infattning.

-Det lönar sig dåligt att kasta pärlor för svin...

Det var något bekant med denna röst. Den var låg och fri från negativa klanger och vibrationer. Jag hade ingen känsla för att den riktade sig just till mig. Och ändå, eftersom jag tyckte mig känna igen den så föll det mig in att dessa försynt uttalade meningar inte borde kunna vara riktade till någon annan än just mig. Det egendomliga var bara att jag just haft något i tankarna som just dessa pärlor mycket väl kunnat anspela på.

Nämligen det faktum att när en person talar så lyssnar de andra med ett halvt öra, och när en själv sedan skall lyssna så är det mycket som bara går in genom det ena örat och ut genom det andra. Jag är alltså, i teorin iallafall, en lika god kåsupare som de andra envar för sig är eller kan tänkas vara.

Detta med den viskande rösten fick mig av någon anledning att plötsligt tänka på en bok av Graham Greene. En bok som jag av olika anledningar kommit att läsa fler än en gång. Denna bok är en av hans bästa, om det ankommer på en bok att innehålla både en god portion humor och den djupaste tragik. Boken innehåller både ett och flera exempel på människans stora förmåga att missta sig på sina fränder, sina medmänniskor. 'Vår man i Havanna' är en av de böcker som fångat mig, en av många böcker av olika författare i och för sig. Det finns nog knappast någon författare som ensam klarar av att till det yttersta fångsla en läsare.

-Att kasta pärlor för svin är ändå nödvändigt, både en och två gånger, för att en skall kunna förstå och bli någorlunda vis av erfarenheten. Ändå är det människans öde att slå pannan blodig i sina försök att krama blod ur en eller annan sten på sin väg i livet.

2. Jag ville vända mig om i stolen för att försöka utröna vem av de bakomvarande som yttrade de där meningarna.

Men någonting höll mig tillbaka. Jag försökte tänka ut något bra sätt, något svepskäl som skulle kunna verka tillräckligt simpelt och oförargligt för att kunna lura omgivningen och därmed också denna person att avslöja sig. Jag tvingade mig själv att inte genast rusa upp och vända mig om som i förargelse. Det satt hårt inne, men jag lugnade ner mig och satt kvar en bra stund. När jag så äntligen tog mod till mig, ja jag reste mig verkligen upp ur stolen och gick med lugna och väl avvägda steg fram mot flickan i kiosken, så kände jag mig ändå litet löjligt och litet oroligt också för att detta skulle synas i mitt ansikte. När hon gav mig min påse med godis och mina växelpengar tillbaka, så vände jag mig om för att gå tillbaka till min stol och att fortsätta min väntan i den, såg jag inte genast upp från det jag hade i händerna.

Jag lät blicken långsamt treva sig uppåt, och som av en ren slump lät jag blicken glida längs med stolsraderna och stannade blicken här och där som för att beundra folks val av klädsel eller titta två gånger på någon söt flicka. Jag kunde inte förstå vem av dem som skulle ha kunnat viska de där orden.

Ingen av de sittande ägnade mig mer än en förflugen blick och de flesta satt faktiskt och dagdrömde eller

till och med lurade till.

Väl tillbaka i min stol så fick jag syn på en tidskrift som någon varit vänlig att hänga över en tom stolsrygg framför mig. Det var en veckotidning av något slag som vände sig främst till familjen och husmödrar, fick jag intrycket av med tanke på det litet allmänna innehållet i form av matrecept, korsord, noveller och artiklar om mer eller mindre okända människor som varit med om någonting som åtminstone någon tyckt att de skulle kunna dela med sig av. Det var nästan så att jag somnat till själv någon stund. Jag hade redan hunnit glömma mina funderingar kring den okända rösten. En sak som jag plötsligt kom att börja tänka på var att det som skrevs i dagstidningar och kvällpress egentligen var att betrakta som gammal skåpmat.

3. Som någonting bekant som plötsligt dök upp på nytt, bara i en litet annorlunda skepnad. Dessa och andra liknande tankar sysselsatte mig en stund. Sedan kom plötsligt känslan över mig att detta enorma rum egentligen påminde rätt väl om ett mycket mindre rum, nämligen väntrummet hos en läkare, eller på en sjuk husavdelning. På till exempel en tandvårdsklinik som sysslar med att enbart ta emot akuta fall, där kan en enskild patients väntetid uppgå till cirka åtta timmar, om personen ifråga har otur, eftersom alla fall med att barn går före i kön. Jag bläddrade förstrött i tidningen, här och där hade någon försökt att lösa de korsord som fanns i tidningen. Många av dem av lösta endast till hälften, och det var samma handstil som dök upp överallt.

Kanske var det någon som givit upp och börjat om på nytt gång på gång och egentligen inte förstått att detta kunde reta upp en person som senare kom i besittning av samma tidning och som ville ha ett helt fräscht korsord att börja lösa...

-Svin bryr sig föga om pärlor...

Den här gången trodde jag att rösten befann sig närmare än förut, personen viskade antingen högre eller hade flyttat närmare mig. Jag vände mig inte om heller denna gång. Dels skulle det ha inneburit en onödig ansträngning, och dels så hade ju rösten tyst-nat igen. Det skulle vara omöjligt att identifiera den enbart genom att vrida på sig och söka olika individers blickar. De skulle lika litet som förut söka min.

För en hel massa år sedan, tjugo eller trettio år sedan så gick det envisa rykten om att det hände mystiska saker i biografsalongerna runtom i landet, och även utomlands. Ibland sades det att det hände bara på vita duken, att det hade med reklamvisningarna att göra, experiment av olika slag med publiken. Optiska fenomen och luriga budskap. Ibland hörde man talas om att det även i publiken satt personer som mixtrade med själva bioupplevelsen.

Men med sådana saker som med så mycket annat, inget konkret utan mest en massa känslor som folk hade. Känslan av att ha blivit manipulerad på något vis, utsatt för något experiment.

4. Återigen blev jag törstig. Så jag lämnade åter min plats för att köpa någonting drickbart. Inte te denna gång, utan någonting läskande och kanske till och med kallt. Flickan var upptagen med en man som hon konverserade en smula med. Eller kanske var det mera... De verkade diskutera något. Ja, hon påstod att mannen framför mig kom och köpte saker stup i kvarten. Och att enda skälet hon kunde finna till detta, inte var att han var så kopiöst sugen på att dricka kaffe, utan att det måste ha att göra med att han tyckte att hon var så söt att han bara måste komma fram till henne om och om igen och göra sig direkt löjlig.

En kvinna kom fram och frågade flickan om det fanns något förbud mot att just hennes man ville dricka av just deras kaffe?

Var det kanske inte just så att skälet till att kiosken höll sig med försäljning av olika drycker, var just att sälja kaffe till even-tuella kaffesugna kunder? Det satte nästan stopp för diskussionen. Flickan lät några

slutord slängas efter paret, precis så pass hörbart eller ohörbart att det inte lönat sig att besvara.

Sedan var det min tur och jag köpte en cola av något slag, det var ett för mig okänt märke och jag köpte till och med två av det.

För mig framstod flickans uppträdande så som att hon blivit generad över mannens möjliga intresse, och för att dölja detta så for hon istället ut över honom, trots att hon väl egentligen borde ha glatt sig åt uppmärksamheten. Kanske berodde hennes uppträdande på att hon inte ville göra eventuella yngre beundrare, eller i vilket fall sådana som hon själv brydde sig om, svartsjuka.

Men eftersom mannens fru verkligen var en mycket vacker kvinna så var det närmast löjligt att tro att den kaffedrickande maken på allvar skulle ha kunnat vara intresserad av den yngre flickan.

-Att människor bär sig åt som svin, vilken förolämpning mot svin.

Rösten hade något släpande över sig, som om personen ifråga var rökare. Ibland lät rösten dröjande, som om den ville markera att meningen egentligen lämnats oavslutad och att lyssnaren själv skulle fylla i resten.

5. Återigen hade den låtit höra av sig, och jag hade knappt hunnit sjunka tillbaka ned på stolen ens. Det började kännas som om jag vore med i någon sorts film, kanske en sådan där förfilm som ibland visas på vissa biografer.

Läsken var mycket god, lagom kall och med en viss syrlighet.

Inte för söt eller ens torr eftersmak, som vissa colasorter alltid har. En stund satt jag där och försökte att inte tänka på någon ting alls. Jag hade som sagt sjunkit ned på stolen igen. Men jag rätade på mig och lade det ena benet över det andra. Det var inte mycket mening i att titta på armbandsuret, eller ens på det väldiga ur som satt på väggen mitt emot. Tids nog skulle det börja röra på sig igen, det var litet som att sitta fast i trafiken när det hänt någonting som först måste få ha sin tid till att åtgärdas.

Först märkte jag inte så mycket, det kändes bara som att luften på något vis förändrades, som att det skapades ett tryck. Som när ett tåg far snabbt genom en tunnel ungefär. Kanske hade det något med vädret eller ventilationen att göra. Sedan kom ett högt metalliskt tjutande som höll på någon stund. Därpå kom väggen farande, sidoväggen var av trä, glas och betong. Den buktade inåt och kom rusande emot oss som ett expreståg. Därpå hördes ljudet av en mycket stor explosion, över slamret från väggen som bröts sönder och for iväg inåt lokalen. Jag tror att jag blev som paralyserad av händelseförloppet, det var som att jag inte kunde varken fatta vad som hände eller ens röra minsta del av kroppen.

Väggen kom farande och den måste ha färdats minst en trettio meter innan den bara föll till golvet. Den rörde inte mera på sig som stor massa betraktad, det var bara ett enormt moln av fint damm och smått bråte som segade sig fram i luften. Det var mitt första möte med en katastrof av den omfattningen, och mitt första möte med hur skyddet på plats faktiskt fungerade. Explosionens resultat blev i och för sig att de två exploderande flygplanen utan-för själva terminalen totalförstördes samtidigt med att över sex hundra människor omkom i själva explosionen, den enorma hettan och lågorna.

6. Men vi som befann oss i terminalhallen var perfekt skyddade.

Det var som om en osynlig vägg hade stoppat förstörelsekraften från att nå oss. Och naturligtvis var det på sätt och vis så också. Det var en fantastisk uppfinning som påminde om science fiction. En osynlig barriär av strålning som på en microdels sekund utlöstes och sattes i funktion i flygplatsens samtliga delar där behovet av den fanns. Några människor i uniform kom fram och betraktade resultatet, det var första gången som barriären var i drift på riktigt. Det vill säga, den hade varit i drift någon tid tillbaka, men det här var första gången den bevisade sin effektivitet och visade att den faktiskt kunde rädda människoliv.

Med mitt eget liv inräknat, så hade den just här räddat inte mindre än 67 personer. Det var inte en uppfinning som kunde skydda flygplan, bara byggnader som befann sig i en sådan utsatt position. Fast just i detta fall så måste någonting ha gått på tok, barriären hade av misstag satts upp inomhus istället för utanför byggnaden. Med följden att den vägg som befann sig närmast explosionen faktiskt hade skadats betydligt.

Om barriären hade placerats utomhus så hade byggnaden klarat sig oskadd. De väntande människorna tog sig chockade upp ur stolarna och närmast överföll de uniformerade med sina frågor.

De frågade om det varit deras flygplan som inkommit och föro-lyckats och hur de isåfall skulle kunna få plats på något annat plan. De hade hur många frågor som helst. Till slut var det någon som frågade hur det kunde komma sig att väggen inte hade hamnat över dem, den hade ju iallafall kommit rusande emot dem som ett expresståg.

Och en av de uniformerade kvinnorna som hittills varit en av dem som besvarat sin beskärda del av frågorna, tittade plötsligt åt mitt håll och sade något med dämpad röst, hon gjorde en gest åt mitt håll och pratade på en stund. Jag reste på mig, drack ur de sista resterna av colan och styrde stegen fram mot skaran av människor som nu plötsligt samtliga riktade sina blickar mot just min person. De verkade sända blickar av tacksamhet mot mig.

7. Det tog årtal av forskning för mig och min lilla grupp av personal att klura oss fram till, först en serie prototyper av denna säkerhetsbarriär, och sedan även att nedkomma med den typ som nu sett dagens ljus. Människorna som kom emot mig gav mig en stående ovation, en del grät visserligen över att så många som sex hundra människor utanför huset dog i de dubbla flygplanskrasch-erna. Andra grät för att de som genom ett under själva undkommit att drabbas av ett liknande öde, inomhus när väggen sprängdes inåt. Åter någon annan kom med den idén att detta kanske var ett prov för att se att barriären faktiskt fungerade. Men då talade jag om för dem att jag själv varit omedveten om misstaget att upp-föra den inomhus istället för utanför byggnaden. Mannen som yttrat sin teori menade på att det kunde ha varit med avsikt att placera den inomhus, för annars hade väggen aldrig kraschat och kommit farande, och ingen folkmassa hade kunnat uppleva detta, för vilket vi nu alla var så tacksamma att vad som kunnat ta en ände med förskräckelse gott oss så väl.

Jag ställde mig tämligen tvivlande till denna teori att ledningen för flygplatsen och företaget jag arbetade åt, medvetet skulle ha låtit sex hundra människor dö för att låta andra överleva och bli vittne till hur effektivt barriären fungerade. Dessutom var de där flygplanen alldeles nya och hade företagit var sin jungfrufärd just idag. Det enda jag kunde tänka mig i så fall, vore att det var något fel på själva flygplanen och att det var för att dölja detta fiasko som man låtit dem krascha in i varandra och dessutom kunnat testa denna min nya uppfinning samtidigt.

Men hur troligt vore väl det? Jag blev hyllad för min nya upp-finning, men där fanns en eftersmak på grund av misstankarna om sabotage som gjorde att jag inte riktigt kunde njuta frukterna av min prestation. Jag borde kanske sadla om och bli något helt annat än uppfinnare. Den där rösten som talade om att kasta pärlor för svin, den hade tystnat och kanske för gott. Hade den överhuvud taget något att göra med de händelser som sedan utspel-ade sig, var den en föraning, en slags varning till mig?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten